

- Върви на вечерния в Свети Димитър.

Царицата дигна рамене.

- Все по черкви, все по манастири. Не съм монахиня...

- Върви се разхожи с кочията към Света гора.

- Сама!

- Вземи Мария.

- Затова ли съм облякла новите си дрехи? Да ме гледат дърветата в Света гора... А ти дори не забелязваш новата му руба!

Калоян леко се усмихна. Дете беше още Целгуба... Той я изглежда и челото му пак потъмня.

- Колко струва тази руба? Утре пак ще кажеш, че си свършила златиците си. И нова гривна имаш.

Изведнъж Целгуба избухна и съзри.

- Аз мислех, че ще ти харесам в тия дрехи. Мислех, че с тях ще обръна повече вниманието ти въз мен... а ти... ти... ми се караш... Ах, аз знам, че не струвам нищо за тебе, че твоите послания, находници и гончии ти са много по-драги от мене! Защо ли дойдох в това Търново... Царица! Нима съм царица?... Не мога една руба да си направя, не мога никъде да отида... Последната жена в Търново е по-щастлива от мен! Не ти искам златиците! Ще пиша на Иона да ми прати... А ти ги събирай - все за балисти, все за катапулти... А после ги изгарий и прави нови! Сам не знаеш какво вършиш!

Калоян мълчеше раздразнен и отегчен под този гневен поток от думи. В ума му се губеха словата, които бе намислил да пише на Селджукския султан. По челото му се извиха бръчки на недоволство.

- Ти само ^{не} виждаш, че винаги съм зает. Ако бях свободен щях по-често да угаждам желанията ти.

Целгуба престана да плаче и пламна от нов изблик на негодяване.